

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

28 NOIEMBRIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 41 (922) † ANUL 18

PĂZIREA PORUNCILOR, CALEA SPRE ÎNȚELEPCIUNE

† Duminica a 30-a după Pogorârea Sfântului Duh

Sfaturile care-i privesc pe tineri nu sunt foarte multe în Sfânta Scriptură, dar concizia și profunzimea lor nu pot fi puse la îndoială absolut deloc. Adesea, regăsim într-o singură frază, mai multă înțelepciune decât în multe tratate dedicate educării și cunoașterii tinerilor. Astfel, ni se deschid în fața ochilor direcțiile principale pe care trebuie să le urmăm atunci când suntem tineri pentru a ne desăvârși maturizarea, dar și acțiunile pe care trebuie să le întreprindă cei avizați, fie că vorbim de părinți, profesori sau cunoscuți pentru a-i ajuta pe cei tineri să progreseze sufletește. Pentru fiecare persoană, tânără sau bătrână, singura cale de progres sufletească și de maturizare afectivă și intelectuală constă în păzirea poruncilor lui Dumnezeu sintetizate, precum știm, în porunca iubirii. Mărturia aceasta apare foarte clar în Psalmi, unde ni se spune: „Prin ce își va îndrepta tânărul calea sa? Prin păzirea cuvintelor Tale” (Psalm 118, 9) sau „Tânăr sunt eu și defăimat, dar îndreptările Tale nu le-am uitat” (Psalm 118, 141). Însă pentru ca poruncile Domnului să fie împlinite, trebuie să le cunoaștem în amănunt. De nimic nu au nevoie tinerii mai mult decât de cunoștință, de această acumulare continuă, nu doar de informații și diverse date, ci de acele principii și elemente substanțiale care le vor călăuzi mai târziu gândirea, apoi faptele, iar, în cele din urmă, obiceiurile ce țin de caracter. Dacă aceste principii călăuzitoare născute din experiența vieții și din lecturile și

informațiile acumulate nu sunt conforme cu legea lui Dumnezeu, ele îi vor conduce pe tineri pe căi greșite, oricât de bune ar fi intențiile lor. Cine nu învață să fie politicoș de mic, nu va reuși să o facă nici mai târziu decât într-o măsură limitată. Aceasta nu înseamnă că tinerii și copiii trebuie transformați într-un fel de marionete bipede gata în permanență să se comporte perfect, mai ales dacă în jurul lor adulții dau dovadă de scăpări mari din acest punct de vedere. Însă ei au nevoie să fie învățați că există anumite limite comportamentale peste care nu trebuie să treacă. Comportamentul politicoș la masă, vorba spusă clar și concis, respectul față de cei mai în vârstă, sunt elemente de bază pe care fiecare tânăr trebuie să le deprindă pentru a deveni, într-o bună zi, el însuși un om respectat și respectabil nu doar datorită funcției pe care o are, ci datorită comportamentului onest și cuviincios. Toate acestea, însă, nu trebuie transformate în ceva forțat, ci, păstrând un ritm firesc, într-o veritabilă conduită comportamentală care să ne însoțească permanent în viață. Dar nu tot ceea ce ne dorim atunci când suntem tineri este îngăduit. Cu toate că această „putere” nu trebuie transformată în beție, în desfrâu și angoasă, ci în acea dorință de a sluji lui Dumnezeu cu pace, răbdare și de a ne ruga permanent ca Domnul să ne dea înțelepciune și bună-cuviință în tot ceea ce facem, astfel încât să ne dezvoltăm armonios sufletește și să-i bucurăm pe părinți și profesori.

SFÂNTUL ANDREI - APOSTOLUL NEAMULUI ROMÂNESC

Sfântul Apostol Andrei a urmat în toate lui Hristos, Mântuitorul lumii. A vestit Evanghelia în multe țări, a dăruit capiștile idolești, a botezat nenumărați creștini, a întemeiat biserici, a hirotonit diaconi, preoți și episcopi, aducând la credința în Hristos mai multe țări, printre care și țara noastră. Noi, românii, avem Biserica de origine apostolică, întemeiată în primul secol, după Înălțarea Domnului la cer. Noi nu suntem creștinați ca popoarele slave, către sfârșitul primului mileniu, pentru că noi suntem din început aici, în Carpați și la Gurile Dunării. Ungurii au venit în Europa în secolul IV, din Mongolia și au fost creștinați în anul 950 de către Stefan cel Sfânt; slavii au venit prin secolele VII-VIII din nord-estul Asiei și s-au creștinat mai târziu (bulgarii în anul 864, sârbii în anul 868 și rușii în anul 988). Așa a randuit pronia divină ca să primim credința creștină direct de la ucenicii lui Hristos, pentru care se cuvine să fim permanent recunoscători. Să dăm slavă lui Dumnezeu că ne-a rânduit pe Sfântul Apostol Andrei să ne creștineze și să ne unească cu Hristos prin Botez și pocăință. Suntem o țară creștină de origine apostolică. Să ne facem vrednici de această țară. Să păstrăm cu sfințenie poruncile Domnului scrise în Sfânta Evanghelie și propovăduite de Apostoli. Fără povățuitori nu ne putem mântui; fără preoți buni rătăcim calea pocăinței. Dar dacă ascultăm de Domnul, ascultăm și de Biserica. Sfântul Apostol Andrei ne-a creștinat și a săvârșit prima Sfânta Liturghie pe pământul României. El ne-a eliberat de demoni și de patimi și ne-a unit cu Hristos prin jertfă și Liturghie. El ne-a învățat cum să ne mântuim prin smerenie, prin rugăciune și prin iubire. Să ascultăm de Sfinții Apostoli ca de Însuși Hristos. Să ascultăm de episcopi și de preoți ca de Apostoli, că ei vor da seama pentru sufletele noastre. Să nu lipsim de la Biserica în sărbători, că aici este Hristos cu toți sfinții. Aici este mântuirea noastră, bucuria noastră, viața noastră. Să nu ascultăm pe trimișii lui antihrist, care se leapădă de Biserica, de Sfânta Cruce, de icoane și de toate cele sfinte. Noi suntem datori să învățăm pe copii frica Domnului. Să facem misiune și apostolat prin școli, prin spitale, prin casele creștinilor, prin milostenii și cărți sfinte ortodoxe. Dar mai ales în casele noastre. Să trăim cu Hristos, să ajutăm la mântuirea copiilor noștri și a celor din jur și nimic să nu facem fără episcop, fără preot, fără duhovnic. Ei sunt apostolii noștri pe pământ. De vom face așa, vom dobândi mântuirea sufletelor noastre, cu rugăciunile Maicii Domnului și ale Sfântului Andrei.

„Fiul al Galileei și frate al lui Petru, dintre pescari în soborul Apostolilor întâi ai fost chemat, Andrei cel minunat. Iar de la mormântul tău din Patras chemi popoarele la Dumnezeu și acum ne-ai umplut de bucurie că în Romania iarăși ai venit, unde pe Hristos Domnul l-ai propovăduit”.

Condacul Sfântului Apostol Andrei

† Creștinii care luptă pentru a dobândi virtuțile și pun în practică poruncile lui Dumnezeu sunt cu adevărat fericiți. 📖

Ce nu este iertarea?

A ierta pe cineva care ne-a rănit, este unul dintre cele mai dificile lucruri pe care îl avem de făcut. Chiar dacă înțelegem importanța iertării, chiar dacă știm și vedem pe propria piele că resentimentele ne macină ființa tocmai din miezul ei, totuși a ierta devine uneori chiar imposibil. Și de multe ori această imposibilitate este dată și de o înțelegere neclară sau distorsionată a ceea ce ar însemna iertarea. Pentru că nu știm nici ce *nu este* iertarea. Iertarea nu este un sentiment. Dacă așteptați să simțiți cum vă copleșește sentimentul iertării pentru a-l ierta pe cel care v-a rănit, să știți că nu se va întâmpla acest lucru. Iertarea nu e nici sentiment și nu e nici un simplu act de voință, ci un proces îndelungat, un proces de învățare să apucăm pe un alt drum în prezența durerii. A ierta nu înseamnă că nu ne doare ori că n-am fost răniți. Afișarea unei expresii angelice, în vreme ce sufletul nostru moare în interior, nu înseamnă iertare. Din viața Mântuitorului vedea că El a lăcrimat (Ioan 11, 35) și S-a întristat (Matei 26, 38). A fi creștin nu înseamnă a nega că te doare că altcineva, prin alegerile sale cel puțin neatente, dacă nu chiar intenționat agresive, ți-a trădat încrederea, ți-a rănit sufletul sau te-a lovit. A ierta nu înseamnă a spune că ce a făcut acea persoană este acceptabil. Multe persoane resping iertarea pentru că ea seamănă din depărtare cu a rămâne cu ofensa și atât. Natura noastră umană vrea ca cel care ne-a rănit să sufere. Iertarea nu înseamnă să afirmăm că este minunat ce ni s-a făcut. Iertarea nu este un eveniment care se întâmplă doar o dată în viață. Iertarea nu înseamnă să avem automat încredere în persoana care ne-a greșit. Sau, mai bine zis, putem avea încredere deplină că ne-ar putea răni din nou. După o trădare, încrederea se va recâștiga în timp, ca urmare a recunoașterii greșelii și a actelor reparatorii; iertarea nu este un drept pe care-l acordăm ofensatorului. Iertarea nu înseamnă că acea persoană va intra necondiționat înapoi în viața sau inima noastră, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ba chiar s-ar putea foarte bine să nu se mai restabilească relația de încredere ori de prietenie. Pot exista persoane pe care le-am iertat, dar tot nu mai avem încredere în ele din pricina perpetuării aceluiași mod de viață sau comportament care au dus și inițial la apariția situației neplăcute. Iertarea nu înseamnă că cel care a greșit nu mai este responsabil pentru fapta făcută și că nu-și va mai plăti datoria. Nu înseamnă lipsă de iubire a lăsa pe cineva să suporte consecințele faptelor sale. Dimpotrivă, poate fi un gest de iubire mai profundă, pentru că îl poate duce pe cel care a adus ofensa la pocăință. Cea mai bună cale spre iertare este să recunoaștem că noi avem nevoie de ea. Să fim sinceri cu noi și cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Domnul milei, indiferent cât de furioși am fi. Să-L rugăm să ne lumineze pentru a vedea perspectivele nesănătoase pe care le avem cu privire la iertare, pentru că El este puterea, tăria și ajutorul nostru, Cel Care ne ține în viață.

† **A ierta înseamnă de fapt a trăi. A ierta înseamnă a avea capacitatea de a merge mai departe ca un om viu.**

† **Iertarea se câștigă pe măsura adâncimii în iubirea de Dumnezeu.**

PROGRAM LITURGIC		
ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Luni 29 noiembrie	14:00	Spovedanie
Marti 30 noiembrie	07:00 - 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Vineri 3 decembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 4 decembrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
Duminică 5 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	14:00	Spovedanie
	17:00	Priveghere: Mănăstirea Popăuți

Dumnezeu există

Se zice că erau doi oameni care discutau despre existența lui Dumnezeu. Unul spunea că există, altul că nu există. Atunci unul dintre ei a făcut o propunere: „Să întrebăm un copil, să vedem ce spune o minte pură și încă neprihănită”. Cel care nu credea, l-a întrebat: „Copile, crezi în Dumnezeu?”. „Cred, a răspuns copilul. Mi-a spus mama că El a făcut totul și vede totul”. „Dar poți să-mi spui tu unde este Dumnezeu? Uite, îți dau un măr dacă îmi răspunzi”. „Nene, i-a răspuns copilul, îți dau eu două mere, dacă îmi spui dumneata mie, unde nu este Dumnezeu?”.

S-a făcut singur

Un om care nu credea în Dumnezeu, avea întotdeauna obiceiul să spună că soarele, pământul, universul s-au făcut singure. Totul este din nimic. Într-o zi s-a dus în vizită la un prieten, care, spre deosebire de el, credea în Dumnezeu. Necredinciosul a văzut pe peretele prietenului său un tablou foarte frumos, și-l întreabă: „Cine a pictat tabloul acesta?”. „Nimeni, răspunse vecinul”. „Cum nimeni?”. „Uite așa. S-a pictat singur, s-a urcat singur pe perete și acum este aici”. „Vorbești aiurea, vecine!”, spuse ateul necăjit. „Ba nu vorbesc deloc aiurea. Dumneata îmi spui la fel, că toate s-au făcut singure, și că Dumnezeu nu există. Dacă e așa, și dumneata trebuie să mă crezi că tabloul s-a făcut singur”. Necredinciosul și-a plecat capul și, din ziua aceea, n-a mai zis că nu există Dumnezeu.

Pași prețioși

Un pustnic bătrân, mergând spre biserică, se gândea: „Am să-mi mut chilia mai aproape de biserică, să fac mai puțin efort. Sunt bătrân și bolnav și chilia mea este departe de biserică”. Și tot mergând, a auzit pași în urma sa. Privind înapoi, a văzut un înger care scria ceva „Ce scrii acolo, Sfinte îngere?”, l-a întrebat pustnicul. „Scriu pașii tăi spre biserică”. Atunci, pustnicul își zise: „O să-mi mut chilia în vârful muntelui ca Sfântul înger să-mi noteze cât mai mulți pași”. Dumnezeu este atât de bun, încât și efortul de a merge la biserică ți-l socotește faptă bună.

Azi, nu mâine

O tânără fată, mergând într-o zi la biserică și ascultând predica preotului, s-a hotărât în inima sa să meargă pe calea lui Dumnezeu. Voia să-și mântuiască sufletul. Dar și-a zis: „De mâine merg pe calea mântuirii”. A spus „de mâine”, pentru că seara mergea la o petrecere. Însă la miezul nopții, fiind un cutremur, a murit sărmana. „Mâine” este vorba diavolului. Chiar în clipa în care auzi de Dumnezeu să-ți schimbi viața ta. Dacă nu faci asta de azi, ești un om pierdut.

